

Γιάννης Μπασλής

Οι άτυπες ομάδες 'λογοκρισίας'

Στα χρόνια της Χούντας ('67-74') υπήρχε μια επίσημη επιτροπή λογοκρισίας που είχαν συστήσει οι δικτάτορες. Κάθε συγγραφέας, σκηνοθέτης, συνθέτης κλπ. έπρεπε, πριν παρουσιαστεί το έργο του στο κοινό, να το υποβάλει στην επιτροπή λογοκρισίας, για έγκριση. Όλοι όμως γνώριζαν ποια ήταν τα 'κριτήρια' των μελών της επιτροπής, που αποτελούνταν από εντελώς 'αγράμματα' με φασιστικές αντιλήψεις άτομα, κι έπαιρναν τα μέτρα τους.

Με την πτώση της Χούντας καταργήθηκε φυσικά κάθε επίσημη λογοκρισία και ζούμε με την ψευδαίσθηση πως μπορούμε ελεύθερα να παρουσιάσουμε το έργο μας μπροστά στο κοινό. Αμ δε! Στη θέση της ξεφύτρωσαν πάρα πολλές ανεπίσημες λογοκριτικές ομάδες αριστεροδέξιων, χριστιανοπατριωτών, φασιστοειδών κλπ., ώστε να μην ξέρεις από πού να προφυλαχτείς. Άτυπες βέβαια, αλλά με μεγάλη κοινωνικοπολιτική δύναμη, ώστε να είναι σε θέση να εμποδίσουν την παρουσίαση ενός έργου. Κύριος στόχος τους είναι δημιουργήματα που είναι πιθανό να επηρεάσουν το 'πατριωτικό, χριστιανικό ή σοσιαλιστικό' φρόνημα των Νεοελλήνων. Την τιμητική τους κυρίως έχουν τα σχολικά βιβλία ιστορίας και γλώσσας καθώς και τα κινηματογραφικά και θεατρικά έργα με θέμα π.χ. τη ζωή του Χριστού, τον εμφύλιο πόλεμο κλπ.

Αυτοί οι 'χριστιανομπαίχτες, οι ελληνομπαίχτες, οι σοσιαλομπαίχτες' και λοιπές ομάδες τραμπούκων δεν αρκούνται σε μια απλή κατάκριση του έργου με κάποιο άρθρο τους, αλλά παρεμβαίνουν δυναμικά τρομοκρατώντας τόσο τους δημιουργούς όσο κι εκείνους που τολμούν να επιδοκιμάσουν το έργο τους. Έτσι π.χ. το βιβλίο της Ιστορίας της ΣΤ' Δημοτικού μπορεί να υποβλήθηκε από την κυρία Ρεπούση στο διαγωνισμό του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου και να επιλέχθηκε από την επίσημη αξιολογική επιτροπή ως το καλύτερο, αλλά η συγγράφισσα ξέχασε να την υποβάλει στην υπερκείμενη ανεπίσημη λογοκριτική εξουσία των χριστιανοπατριωτών Καρατζαφέρη, Πολύδωρα και του μακαρίτη αρχιεπίσκοπου Χριστόδουλου. Μπορεί να ήθελε ο σκηνοθέτης Π. Βούλγαρης να δώσει τη δική του άποψη για τον Εμφύλιο, αλλά ξέχασε να ζητήσει την έγκριση του ΚΚΕ κι άκουσε τα 'εξ αμάξης', που τόλμησε να έχει διαφορετική άποψη. Αλίμονο στον καθηγητή πανεπιστημίου που τόλμησε να εκφράσει την υποστήριξή του στο νόμο Διαμαντοπούλου. Οι κομματότροφοι αριστεροδέξιοι νταβατζήδες φοιτητές θα τον εξευτέλιζαν δημόσια, αν δεν έχτιζαν κιάλας το γραφείο του. Κι αλίμονο στο διευθυντή Λυκείου και τους καθηγητές που δεν υποστήριζαν την κατάληψη του σχολείου από τους κομματότροφους αριστεροδέξιους τρομοκράτες μαθητές. Τα παραδείγματα πάμπολλα. Κι όλοι αυτοί δεν καταλαβαίνουν ούτε σήμερα πως συμπεριφερόμενοι ως άτυποι λογοκριτές κάθε άποψης ή ενέργειας, με την οποία δε συμφωνούν, στην ουσία ζεσταίνουν το αβγό του φιδιού. Κι έτσι φτάσαμε σήμερα οι μουτζαχεντίν της εκκλησίας και οι Χρυσάβγιτες να καθορίζουν ποιο θεατρικό, κινηματογραφικό κλπ. έργο θα πρέπει να παίζεται και ποιο όχι. Και βρισκόμαστε, φοβούμαι, στην αρχή του κατήφορου, παρακολουθώντας μοιραίοι και απαθείς τα τεκταινόμενα και περιμένοντας κάποιο θαύμα.

Προνομιακός βέβαια χώρος τρομοκράτησης όσων δεν συμμορφώνονται με τις αντιλήψεις των ομάδων αυτών είναι το σχολείο, από το δημοτικό μέχρι το πανεπιστήμιο, όπου οι κομματικοί μουτζαχεντίν προσπαθούν χρησιμοποιώντας κάθε μέσο να εξουθενώσουν όσους δε συμφωνούν μαζί τους. Κι απορούν βέβαια τώρα που οι Χρυσάβγιτες, χρησιμοποιώντας τις μεθόδους, που αυτοί εφάρμοσαν, διεισδύουν

στα σχολεία. Βλέπουν με φόβο πως οι φασίστες τους ‘παίρνουν τη δουλειά’. Κι αυτό βέβαια συμβαίνει στα δημόσια σχολεία, που είναι ‘ξέφραγα αμπέλια’. Στα ιδιωτικά δεν μπορούν να ‘κολατσίσουν’.

Πριν είναι πολύ αργά, θαρρώ πως το σχολείο θα πρέπει να ξαναγίνει σχολείο και να πετάξει έξω όλες αυτές τις ομάδες ‘τραμπούκων’. Ο Διευθυντής να ξαναποκτήσει την ευθύνη του σχολείου του, οι εκπαιδευτικοί να λειτουργούν υπεύθυνα κι όχι να περιμένουν εντολή από κομματική οργάνωση π.χ. αν θα δεχτούν στο μάθημά τους το Σχολικό Σύμβουλο. Οι πανεπιστημιακοί να υψώσουν ανάστημα απέναντι στους κομματότροφους φοιτητές και ‘πανεπιστημιακούς’. Κι εμείς οι άλλοι να γίνουμε ενεργοί πολίτες κι όχι να παρακολουθούμε απαθείς ή και αγανακτώντας μπροστά στην τηλεόραση. Έτσι ίσως τεθούν οι βάσεις για τη δημιουργία μιας κοινωνίας, που δε θα άγεται και θα φέρεται από ομάδες χριστιανο-πατριωτο-σοσιαλο-φασιστικο-τραμπούκων. Μια κοινωνία που θα λειτουργεί στο πλαίσιο των επίσημων θεσμών.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΣΛΗΣ